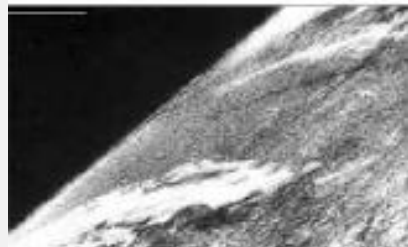

هیجان دیدن زمین

در پاییز 1325 خورشیدی و در حالی که مدت زیادی از جنگ جهانی دوم نگذشته بود و سال‌ها قبل از این‌که ماهواره اسپوتنیک (Sputnik) به فضا راه پیدا کند، گروهی متشکل از نظامیان و دانشمندان در بیابان نیو مکزیکو، تصاویری عجیب و شگفت‌انگیز از زمین را مشاهده کردند که از فضا ارسال شده بود.

جام جم آنلاین: در پاییز 1325 خورشیدی و در حالی که مدت زیادی از جنگ جهانی دوم نگذشته بود و سال‌ها قبل از این‌که ماهواره اسپوتنیک (Sputnik) به فضا راه پیدا کند، گروهی متشکل از نظامیان و دانشمندان در بیابان نیو مکزیکو، تصاویری عجیب و شگفت‌انگیز از زمین را مشاهده کردند که از فضا ارسال شده بود.

این عکس‌های سیاه و سفید از ارتفاع 120 کیلومتری زمین توسط یک دوربین 35 میلی‌متری با توانایی گرفتن عکس از سوژه‌های متحرک که روی موشک V-2 سوار شده بود، بر فراز منطقه وایت سند (White Sand) گرفته شدند.

پس از جنگ جهانی دوم، آمریکایی‌ها تعداد زیادی از دانشمندان راکتی آلمان نازی را به گروگان گرفته بودند. آنها بودجه کلانی از دولت گرفتند و به سختی روی ساخت دوباره موشک‌های مرگ‌آور V-2 کار می‌کردند.

هزاران عدد از این موشک‌ها که نخستین بار در زمان جنگ جهانی دوم و توسط آلمانی‌ها ساخته شده بود، لندن را با خاک یکسان کرده بودند.

فرد رولی (Fred Rully) جوان 19 ساله منتخبی بود که برای تیم بازیابی گماشته شده بود. این تیم برای بازیابی فیلمی که توسط دوربین‌های سوار شده بر V-2 گرفته شده، به بیابان وایت سند فرستاده شدند.

به گفته فرد، وقتی محققان کاست فیلم را در حالی که سالم بود، پیدا کردند بسیار هیجان‌زده بودند و مثل بچه‌ها بالا و پایین می‌پریدند سپس به محل پرتاب برگشتند و وقتی عکس‌ها را ظاهر و چاپ کردند، از خوشحالی در پوست خود نمی‌گنجیدند.

حدود ده سال قبل از آن بالن اکسپلورر 2 (Explorer II) توانسته بود تا ارتفاع 25 کیلومتری صعود کرده و از سطح زمین عکس بگیرد. این ارتفاع برای تشخیص انحنای زمین کافی بود.

دوربین‌های V-2 به ارتفاعی بیشتر از 5 برابر ارتفاع این بالن رسیدند، به طوری که یک سمت زمین را مقابل تاریکی فضا کاملاً نشان دادند.

این اتفاق یکی از برنامه‌های تحقیقاتی V-2 در آن زمان بود. آن زمان تعداد زیادی موشک آلمانی V-2 که به غنیمت گرفته شده بودند توسط قطار به منطقه وایت سندز آورده شدند.

دانشمندان سر جنگی مخرب V-2 را درآوردند و از جای خالی آن برای جاسازی ابزارهایی داخل دماغه به منظور اندازه‌گیری دما، فشار، میدان مغناطیسی و مشخصه‌های دیگر فیزیکی لایه‌های ناشناخته بالایی اتمسفر فراخوانده شدند.

دست کم در نگاه اول، کمتر کسی پیدا می‌شد که علاقه‌مند به جنبه جغرافیایی یا هواشناسی عکس‌های فرستاده شده باشد. مثلاً به گفته سینگر آنها به ابرها به عنوان یک مانع در عکس‌ها می‌نگریستند.

در صورتی که بعدها خود این ابرها سوژه عکس‌های فراوانی شد که از فضا ارسال می‌شد تا هواشناسان بتوانند وضع هوا را پیش‌بینی

کنند.

اما هالییدی که متخصص ابزار در APL بود، بخوبی به اهمیت عکس‌ها برای مطالعه زمین پی برد. هالییدی در یک محیط بسیار علمی کار می‌کرد و می‌خواست ثابت کند عکسبرداری نیز یک علم است.

تا چهار سال پس از دریافت نخستین عکس، بیش از هزار تصویر از زمین توسط دوربین‌های V-2 از ارتفاع حدود 200 کیلومتری زمین فرستاده شد.

این تصاویر، گستره عظیمی از آمریکای جنوب غربی را نشان می‌دادند که در روزنامه‌ها منتشر شدند و دانشمندان اداره هواشناسی ایالات متحده نیز بدقت آنها را بررسی کردند.

airspacemag - مترجم: امیر توکلی کاشی